

TURINYS

ĮVADAS		6
	♦	
PRADININKAI	I SKYRIUS	10
	♦	
NEBYLUSIS TREČIASIS DEŠIMTMETIS	2 SKYRIUS	26
	♦	
KINO STUDIJŲ SISTEMA	3 SKYRIUS	54
	♦	
JUODASIS SĄRAŠAS	4 SKYRIUS	84
	♦	
MAFIJA	5 SKYRIUS	114
	♦	
SEKSAS	6 SKYRIUS	140
	♦	
ŽVAIGŽDĖS	7 SKYRIUS	176
	♦	
DABARTINIS HOLIVUDAS	8 SKYRIUS	206
	♦	
BIBLIOGRAFIJA		220
ASMENVARDŽIŲ RODYKLĖ	♦	221

VI HOLIVUDAS SEKSAS

Holivude jaunai, talentingai aktorei seksas gali padėti kelyje į sėkmę arba tapti jos amatu, jei nepavyksta pasiekti sėkmės; jis gali būti paslaptis, kurią kino žvaigždė turi saugoti, arba malonė, kuria žvaigždė galiausiai gali mėgautis. Jo žavesys gali kurti karjerą, bet gali ją ir sužlugdyti; jis gali būti iškirptas iš filmų, bet ne iš gyvenimų. O Holivude, kur gyvenimai ypatingi, seksas visada yra ekstremalesnis.

„Jie negali cenzūruoti švytėjimo mano akyse.“

Galima pamanyti, kad Holivudo filmai prasidėjo kaip itin „dorovingi“, bet ilgainiui darėsi vis nepadoresni. Iš tikrųjų nuogybė nuo pat pradžių buvo populiari amerikietiško kino ypatybė. Pavyzdžiui, XX a. antrajame dešimtmetyje egzotišku įvaizdžiu garsėjo Theda Bara, kuri pelnė Viliotojos (*Vamp*) pravarde ir vaidino vilkėdama permatomus drabužius arba liemenėlę, padarytą tarsi iš gyvačių, kaip filme „Kleopatra“ („*Cleopatra*“, 1917). Taip pat itin erotišką buvo Betty Blythe personažas Šebos karalienė filme „Šebos karalienė“ („*The Queen of Sheba*“, 1921). O filmo „Dievų duktė“ („*A Daughter of the Gods*“, 1916) epizode prie krioklio Annettė Kellerman vaidino

XX a. 6-7-ajame dešimtmeciais Jayne Mansfield bandė kopijuoti Marilyn Monroe kaip sekso simbolį peroksidiniais plaukais, tačiau niekada nesulaukė panašios sėkmės. 1967 m. ji žuvo automobilio avarijoje.

visiškai nuoga, tik ilgais plaukais prisidengusi intymias vietas. Kaip neretai nutinka ir mūsų laikais, anuomet piktintasi, kad ši nuogybė esanti perteklinė.

Tai darė ne tik moterys. XX a. 3-iajame dešimtmetyje rašytoja ir scenaristė Elinor Glyn reikalavo, kad vyrai jos filmuose vilkėtų aptemptus šilkinčius triko be jokių klubų raiščių. „Aš nemanau, jog reikėtų kištis į gamtą“, – sakė ji. Režisieriui Ceciliui B. DeMille'ui taip patiko nuogos aktorės maudymosi vonioje scena, kurią jis pirmą kartą nufilmavo statydamas filmą „Vyras ir moteris“ („*Male & Female*“, 1919), jog pareiškė tokią sceną turėsias visuose kituose savo filmuose – nesvarbu, ar tai būtų būtina pagal scenarijų, ar ne.

Hayso formulė

Taigi, jei publika su retomis skambiomis išimtimis mėgavo si melodramose rodomu trupučiu nuogybės ar pusiau nuogybės, kas gi stabdė visą tą malonumą? Na, iš dalies pats Holivudas. Po skandalų, susijusių su Roscoe'u Arbuckle'iu, Charlie'iu Chaplinu ir Williamu Desmondu Tayloru, vadinamasis svajonių fabrikas tapo ne tik istorijų pasakotoju,

XX a. trečiajame dešimtmetyje vienas iš būdų apeiti cenzorius buvo ekranizuoti klasikinius pasakojimus apie nuodėmingus personažus, kurie galop atperka savo kaltę arba sulaukia bausmės. Nuotraukoje užfiksuota scena iš filmo „Kryžiaus ženklas“ („*The Sign of Cross*“, 1932). Aktorė Claudette Colbert maudosi asilių piene.

bet ir tų istorijų kūrėju tikrovėje. Tad kai Williamas H. Haysas 1922 m. tapo naujai įkurtos asociacijos „Amerikos kino filmų prodiuseriai ir distributoriai“ („*Motion Pictures Producers and Distributors of America*“, MPPDA), prezidentu, jo funkcija buvo išvalyti ne tik tai, kuo Holivudas „išpuošė“ savo realų gyvenimą, bet ir kiną. Meninės kalbos laisvės kine nebeliko, kai 1915 m. JAV Aukščiausiasis Teismas paskelbė, jog kinas nėra saugomas Pirmosios pataisos. Po šio sprendimo valstijos ėmė steigti savas cenzūros komisijas. Hayso idėja buvo ta, kad filmai į kino teatrus iškeliautų jau cenzūroti, tada nebūsią reikalo juos karpyti pagal atskirų valstijų standartus.

Netrukus Haysas įdiegė tinkamo demonstruoti ekrane turinio rekomendacijas ir sudarė 117 „moraliskai pernelyg audringų“, „daugiau neturinčių privataus gyvenimo“, todėl „netinkamų ekranui“ Holivudo aktorių – vyrų ir moterų – sąrašą, kuris vadinosi „Lemties knyga“ („*Doom Book*“). Jis

Iš pradžių į Hayso sąrašą nebuvo reaguojama rimtai. Filme „Karalienė Keli“ („*Queen Kelly*“, 1928) aktorė Gloria Swanson vis tiek nusimauna kelnaites ir numeta karininkui, kuris jomis glosto sau veidą.

buvo itin slaptas ir niekada nepasirodė viešumoje. Manoma, kad į jį pateko iki 150 aktorių. Iš pradžių Holivudo kino studijos į Hayso sąrašą nereagavo rimtai. Pavyzdžiui, filme „Karalienė Keli“ („*Queen Kelly*“, 1928–1929) aktorė Gloria Swanson vis tiek nusimauna kelnaites ir numeta karininkui, kuris jomis glosto sau veidą.

Bet kai tais pačiais 1929 metais jėzuitų kunigas Danielis A. Lordas ir laikraščio „*Motion Picture Herald*“ redaktorius pasaulietis katalikas Martinas Quigley'is pasiūlė naudoti kodeksą kaip priemonę, leidžiančią kino industrijai kontroliuoti save, pokyčiai išibėgėjo. Kodeksas nustatė ne tik tai, ką galima rodyti

ekrane, bet ir koks turi būti filmuose perteikiamų idėjų moralinis tonas: neištikimybė negali būti vaizduojama patraukliai, nusikaltimas negali apsimokėti, o valdžia turi būti gerbiama. Reaguodamas į tai, režisierius Cecilis B. DeMille'is savo pikantiškus šiuolaikinius filmus apie jaunas žvitrias merginas pakeitė į tariamai gerbtinus Senojo

Holivudo veiklą galiojant Gamybos kodeksui istorikas Thomas Doherty'is pavadino „žydų valdomu verslu, kai Romos katalikų teologija buvo pardavinėjama protestantiškai Amerikai“.

Testamento ar senovės Romos siužetus apie nusidėjimus ir ydas. Tai režisieriui netrukdė ir toliau ekrane demonstruoti nemažai nuogo kūno, kaip toje scenoje iš filmo „Kryžiaus ženklas“ („*The Sign of Cross*“, 1932), kurioje aktorė Claudette Colbert pusnuogė maudosi asilių piene.

Cenzūros nepaisymas baigėsi 1934-aisiais – įsteigus Gamybos kodekso administraciją („*Production Code Administration*“, PCA). Nuo tada kitus tris dešimtmečius visi amerikietiški filmai privalėjo gauti PCA sertifikatą, kad galėtų būti rodomi. Kai PCA vadovavo Josephas Breenas (o jis vadovavo 20 metų), filmuose sutuoktiniai miegamuosiuose privalėjo turėti atskiras lovas, bambos turėjo būti uždengtos, o bučiniai negalėjo trukti ilgiau

kaip 8 sekundes – jų trukmę chronometrais tikrino vadinamosios „scenarijaus mergaitės“ (*script girls*). Taip pat negalėjo būti jokių artimų tarprasinių santykių.

Gamybos kodeksas nedarė nuolaidų net animaciniams filmams, ypač tokiems kaip „Betė Būp“ („*Betty Boop*“, 1932–1939). Tad iš liberalesnio 3-iojo dešimtmečio atkeliavęs seksualus, guvus moteriškas Betės Būp personažas kokteiline suknele (apie šį personažą sukurti 99 animaciniai filmukai) 4-ajame dešimtmetyje buvo priverstas įgyti kuklesnį įvaizdį: vilkėti ilgesnę suknelę, turėti mažiau papuošalų ir netgi garbanų. Praradusio pikantiškumą Betės Būp personažo populiarumas iš suaugusiųjų perėjo vaikams.

Tad kokį poveikį Hayso biuras darė kino filmams? Vienas pavyzdys. 1952 m. Brodvėje buvo rodoma pjesė „Septynerių metų krizė“ („*The Seven Year Itch*“), kurioje vedęs vyras siekia kaimynės ir galiausiai, žmonai ir sūnui išvykus atostogauti, ją išvilioja į lovą. 1955 m. pjesė buvo ekranizuota, bet Hayso biuras neleido, kad filmo versijoje tas vyras, siekiantis kaimynės (ją vaidino Marilyn Monroe), įgyvendintų savo troškimus ir fantazijas. Pjesės autorius George'as Axelrodas ir filmo režisierius Billy'is Wilderis jautė, kad šie ribojimai jų filmą padarė bedantį.

Vėliau istorikas Thomas Doherty'is Holivudo veiklą galiojant Gamybos kodeksui apibūdino kaip „žydų valdomą verslą, kai Romos katalikų teologija buvo pardavinėjama protestantiškai Amerikai“.

Marilyn Monroe ir Tomas Ewellas, kaip jos vedęs kaimynas, filme „Septynerių metų krizė“ („*The Seven Year Itch*“, 1955). Filmo kūrėjai norėjo nufilmuoti sceną apie vedusio vyro lovoje randamą plaukų smeigtuką, šitaip parodant, jog neištikimybės visgi būta, tačiau cenzoriai neleido.

Kino studijos ekscentriškose komedijose pradėjo kurti priešgyniaujančius moteriškus personažus, kurie prilygo jų partneriams vyrams ar net juos pranoko.

Visgi cenzūra galėjo turėti ir privalumų. Režisierius Robertas Momoulianas sakė: „Kai cenzorius ką nors draudžia, tu sugalvoji kitą būdą tai padaryti ir tas būdas būna daug įdomesnis, daug erotiškesnis.“ Kadangi 4-ajame dešimtmetyje kino filmų kūrėjai negalėjo kaip anksčiau

demonstruoti pusnuogių moterų kūnų, jie privalėjo sugalvoti ką nors kita, todėl ekscentriškose komedijose pradėjo kurti priešgyniaujančius moteriškus personažus, kurie prilygo jų partneriams vyrams ar net juos pranoko. Tokiose komedijose kaip „Mažylio auklėjimas“ („*Bringing up Baby*“, 1938) ir „Jo mergina Penktadienis“ („*His Girl Friday*“, 1940) moteriškam patrauklumui demonstruoti buvo pasitelktas ne drovių, dailių merginų įvaizdis, bet moterų intelektas ir sąmojingumas.

Cary'is Grantas ir Katherine Hepburn komedijoje „Mažylio auklėjimas“ („*Bringing up Baby*“, 1938). Griežtesnė cenzūra 4-ajame dešimtmetyje lėmė, kad Holivudas ėmė siūlyti moterims intelektualesnius, sąmojingesnius vaidmenis.

TFU! TFU! TFU!

HAYSO BIURO LAIKAIS kinas labai priminė garsiąją šv. Augustino iš Hipono malda: „Suteik man tyrumą ir susilaikymą, tik ne dabar.“

Scenaristas J. Mankiewiczus apie scenarijų rašymą toje epochoje sakė: „Kine <...> herojus, kaip

ir herojė, turi būti tyras. Niekšas gali gulėti su kuo jam patinka, gali turėti tiek malonumų, kiek jam norisi, gali sukčiauti ir vogti, gali krauti turtus ir plakti tarnus,, bet pabaigoje tu privalai jį nušauti.“ Kol filmų kūrėjai galiausiai ėmė demonstruoti vertybes, kurių reikalavo

Hayso biuras, pirmiausia jiems teko atsikratyti daugybės „negerovių“.

Taip atsitiko ir kuriant filmą apie Čikagos gangsterius „Žmogus su randu“ („Scarface“, 1932). Nors Hayso biuras uždraudė šio filmo scenarijų, jis vis tiek buvo pastatytas, bet prieš rodant prodiuseriai, siekdami supainioti cenzorius, pridėjo paantraštę „Nacijos gėda“ ir pratarbę, kurioje, be kitų dalykų, buvo sakoma: „Šis filmas – tai kaltinimas gaujų viešpatavimui Amerikoje ir neatsakingam vyriausybės abejingumui. Ko jūs ketinate imtis?“ Šiomis keliomis frazėmis filmo kūrėjai tarsi atsiribojo nuo savo produkto turinio, nors iš tikrųjų su pasitenkinimu demonstravo žiūrovams jaudinantį 90 minučių trukmės reginį apie gaujų karus ir smurtą. Šv. Augustinas būtų juos supratęs.

Šiais laikais filmų kūrėjai taip pat veidmainiškai tvirtina, jog rodydami smurto pasekmes, jie padeda su juo kovoti. Vis dėlto tiesa ta, kad daugelis filmų kūrėjų ir didelė dalis žiūrovų mėgaujasi smurtu ekrane, kaip mėgaujasi ekrane ir seksu.

SKUSTUVO AŠMENYS

PRODIUSERIS DARRYLAS F. Zanuckas nenorėjo, kad Anne Baxter (nuotraukoje ji su Tyrone'u Poweriu) vaidintų seksualiąją Sofi filme „Skustuvo ašmenys“ („*The Razor's Edge*“, 1946). Zanuckui visos moterys buvo arba senamadiškos bibliotekininkės, arba ištvirkusios mergšės – ir Anne Baxter, jo manymu, priklausė pirmosioms. Tad Baxter draugas prodiuseris Gregory'is Ratoffas pamelavo Zanuckui, jog miegojo su Baxter ir kad tai būtų tiesiog nuostabu. Nustebintas tokios žinios, Zanuckas pasikvietė Baxter į filmavimo bandymą ir davė jai Sofi vaidmenį, už kurį ji pelnė „Oskarą“.

Ingrid Bergman

Didieji tabu Holivude susiję su seksu: homoseksualumas, seksas su nepilnamečiais ir – anksčiau – pastojimas būnant ne santuokoje. Tokių dalykų demonstravimą publika ir taip laikė gana žalingu, tačiau Hayso biuras tiesiog negalėjo neįsikišti.

Kai 1949-ųjų gruodį ėmė skliti gandai, kad aktorė Ingrid Bergman, kuri tebebuvo susituokusi su Petteriu Aronu Lindströmu, pastojo nuo italų režisieriaus Roberto Rossellinio, ji gavo Gamybos kodekso administracijos vadovo Josepho Breeno laišką, kuriame buvo rašoma: „Nereikia nė sakyti, kad šie gandai kelia didžiulį siaubą daugybei mūsų žmonių, kurie jus pradėjo laikyti

Aktorė Ingrid Bergman su režisieriumi ir mylimuoju Robertu Rosselliniu 1949-aisiais. Kai paaiškėjo, kad Bergman (kuri tebebuvo ištėkėjusi) pastojo nuo Rossellinio, ją išgujo iš Holivudo.

Kai ėmė skliti kalbos, kad Ingrid Bergman pastojo nuo kino filmų kūrėjo italo Roberto Rossellinio, Hayso biuras ją paragino paneigti gandus.

moteriškumo idealu – tiek asmeniniame gyvenime, tiek meno srityje. <...> Tokios kalbos ne tik nepagerins jų požiūrio į jūsų filmą, bet, labai tikėtina, *gali sužlugdyti jūsų kaip kino aktorės karjerą*. Jos [tokios kalbos] gali lemti, kad Amerikos publika taip įnirš, jog jūsų filmas bus ignoruojamas ir patirs didžiulę komercinę nesėkmę.“ Savo laišką Josephas Breenas užbaigė raginimu paneigti gandus, kuriuos Ingrid Bergman ignoravo.

Ingrid Bergman sakė: „Žmonės mane matė filme „Žana d’Ark“ („*Joan of Arc*“, 1948) ir paskelbė šventąja. Aš nesu šventoji. Esu tik moteris, viena iš žmogiškųjų būtybių.“

Buvo sureaguota net Kongrese. Senatorius Edwinas C. Johnsonas iš Kolorado valstijos pareiškė, kad Bergman atliko „nusikalstamą išpuolį prieš santuokos institutą“. Įtakingi Holivudo asmenys grasino uždrausti rodyti ne tik filmą „Stromboli“ („*Stromboli*“, 1950) – jį statant Italijoje ji ir Rossellinis pamilo vienas kitą, – bet ir filmus, kuriuose vaidino Bergman, tarp jų filmą „Žana d’Ark“ („*Joan of Arc*“, 1948). Senatorius sakė: „Jei iš tos degradacijos, susijusios su filmu „Stromboli“, Holivude išgalės padorumas ir sveikas protas, tada Ingrid Bergman nebūsveltui sužlugdžiusi savo karjeros.“ Televizijos įžymybė Edas Sullivanas netgi nepanoro jos matyti savo laidoje.

1942-ųjų gruodis. Errolas Flynnas (viduryje) su savo advokatais Jerry’iu Giesleriu (kairėje) ir Robertu E. Fordu teisme nagrinėjant jo tariamai įvykdyto išžaginimo bylą. Antrame plane galima matyti „nepilnametę“ Peggy Satterlee, kurios suvedžiojimu buvo apkaltintas Flynnas.

Skandalas baigėsi tuo, kad Bergman buvo išguita iš Holivudo. Ji išvyko į Italiją, kad būtų su Rosselliniu, susilaukė su juo trijų vaikų ir vaidino dar keturiuose jo filmuose. Apie Holivudą ji sakė: „Žmonės mane matė filme „Žana d’Ark“ ir paskelbė šventąja. Aš nesu šventoji. Esu tiesiog moteris, viena iš žmogiškųjų būtybių.“ Bergman ir anksčiau turėjo romanų, tačiau publika apie juos nežinojo. Tik kai po septynerių metų išsiskyrė su Rosselliniu, ji galėjo grįžti į Ameriką ir atnaujinti karjerą Holivude.

Flynno bylos

Pačiame jėgų žydėjime, t. y. 4-ajame dešimtmetyje ir 5-ojo dešimtmečio pradžioje. Errolas Flynnas buvo populiarus romantiškas aktorius, pagarsėjęs tokiais nutrūktgalviškais vaidmenimis kaip Robinas Hudus. Bet seksualinis gyvenimas vos nesugriovė jo karjeros, kai jį du

kartus apkaltino išprievartavimu. Pirmoje byloje, kuri buvo nagrinėjama 1942-aisiais, figūravo dvi merginos ir du atvejai. Vienu atveju Flynnas lankėsi pobūvyje, kuriame dalyvavo septyniolikmetė Betty Hansen. Nors Flynnas pripažino su ja kalbėjęs, neigė turėjęs su ja lytinių santykių.

Prieš metus Flynnno jachtoje savaitgalį praleido Peggy Satterlee, tad apygardos prokuroras pridėjo ir jos išprievartavimo bylą. Flynnas pripažino, kad ji buvo jo jachtoje, tačiau savo autobiografijoje rašė neklausinęs jos amžiaus.

Kitu atveju prieš metus jo jachtoje savaitgalį praleido Peggy Satterlee. Tad prie pirmojo kaltinimo apygardos prokuroras pridėjo ir Peggy Satterlee išprievartavimo bylą. Flynnas pripažino, kad ji buvo jo jachtoje, tačiau savo autobiografijoje rašė, jog neklausinėjo jos amžiaus. Jis kone neabejotinai su ja turėjo lytinių santykių, nors teisme tai neigė. Šiaip ar taip, vėliau paaiškėjo, kad tada jai buvo jau per aštuoniolika.

Didžioji žiuri Flynną pripažino nekaltu abiem atvejais, ir aktorius manė, jog viskas baigėsi, tačiau tą pačią dieną jis sulaukė keisto skambučio. Vyras, pasivadinęs tiesiog Joe, Flynnui pasakė, kad jam teisme pasisėkė, ir pareikalavo nurodytoje Los Andželo vietoje palikti 10 tūkst. dolerių. Ignoruodamas reikalavimą, Flynnas padėjo ragelį. Po dviejų dienų apygardos prokuratūra panaikino didžiosios žiuri sprendimą ir atnaujino bylą dėl dviejų išprievartavimų. Flynnas pradėjo įtarti, kad jo bylos nagrinėjimui įtaką daro politinės intrigos.

Peggy Satterlee teisme rodo fotografijas, kuriose užfiksuotos jos savaitgalio Errolo Flynnno jachtoje akimirkos. Vėliau apie didžiąją žiuri ji sakė: „Aš žinojau, kad tos moterys jį [Flynną] išteisins. Jos tiesiog sėdėjo ir žiūrėjo į jį susizavėjusios, tarsi jis būtų jų sūnus.“

Kitaip negu jo pirmtakas Buronas Fittsas, naujasis apygardos prokuroras Johnas Dockwileris neturėjo kino studijų palaikymo ir buvo pasiryžęs ne tik nutraukti ryšius su Holivudu, bet ir patvirtinti kaltinamąjį nuosprendį pačiai pirmai kino žvaigždei, kuri pasitaikys jo kelyje. Atsitiko taip, kad tuo asmeniu tapo Errolas Flynnas.

PO DARBO VALANDŲ

SCENARISTAS GEORGE'AS AXELRODAS krūtingajai Jayne Mansfield padėjo sėkmingai įveikti filmavimo bandymą jai siekiant vaidmens filme „Pasiklydęs autobusas“ („*The Wayward Bus*“, 1955). Bandymo kulminacija buvo, kai ji prieš kameros objektyvą turėjo liesti sau krūtis.

Bandymo įrašą Axelrodas pristatė institucijai „Bel Air Circuit“*, kur, pasak Axelrodo, „prodiuseriai ir aukšto

rango Holivudo veikėjai turėjo nuosavas „projektorines“, kur nebūdavo popietinių pokalbių ir kur <...> kiekvieną vakarą buvo demonstruojami filmai“. Jayne Mansfield vaidmenį gavo.

* „Bel Air Circuit“ – išskirtinė filmų platinimo paslauga, kurią teikia pagrindinės Holivudo studijos. Ši paslauga siūloma kino industrijos vadovaujantiems asmenims ir aktoriams, kitiems turtingiems asmenims.

Flynnas pavadino Betty Hansen išvaizdą „siaubinga“, o teismą stebėję reporteriai irgi teigė, kad ji iš tiesų atrodo gerokai per prasta, kad kino žvaigždė temptųsi ją į lovą.

Vykstant bylos nagrinėjimui, abi merginos buvo apsirengusios kaip paauglės, o Peggy Satterlee, kuri iš tikrųjų šoko Los Andželo burleskos klube, atvyko mūvėdama trumpas mokinukės kojines ir susipynusi plaukus į kasytes. Flynnno advokatas Jerry'is Giesleris, išanalizavęs merginų pasakojimus, paneigė jų tvirtinimus, kad jos nesutiko turėti lytinių santykių. Flynnas pavadino Betty Hansen išvaizdą „siaubinga“, o teismą stebėję reporteriai teigė, jog ji iš tikrųjų atrodo gerokai per prasta tam, kad kino žvaigždė ją temptųsi į lovą. Galop žiuri, kurią sudarė daugiausia moterys, Flynną visiškai išteisino.

Flynnas kurį laiką Holivude jautėsi atstumtas, bet jo bendradarbiavimas su „Warner Bros.“ nenutrūko. Kitaip negu Roscoe'ui Arbuckle'ui, kurio karjerą sužlugdė sekso skandalas, nors jis galiausiai buvo pripažintas nekaltas, Flynnui teismo procesai netgi pridėjo šiek tiek populiarumo. Publika vėl susidomėjo jo vaidmenimis ir kvatojo žiūrėdama filmą „Jie mirė avėdami batus“ („*They Died with Their Boots On*“, 1941), kuriame jis atliko pagrindinį vaidmenį. Nors iš tikrųjų frazė „mirė avėdami batus“ reiškia „vykdė savo pareigą iki galo“, paradoksas buvo tas, kad Flynnas tariamai lytiškai santykiavo su Hansen nenusiavęs batų.

Kad ir kokią sudėtingą laikotarpį išgyveno Flynnas, tai jam nesutrukdė atkreipti dėmesio į grakščią merginą teismo rūmų cigarečių kioskelyje. Užkalbinęs ją, Flynnas sužinojo, jog ji yra Nora Eddington ir jai tikrai aštuoniolika. Tik iš pradžių Flynnas nežinojo, kad jos tėvas dirba Los Andželo apygardos šerifo biure. Šiaip ar taip, mergina buvo pilnametė ir kitais metais, 1943-aisiais, jie susituokė.

Byla dėl Betty Hansen ir Peggy Satterlee išprievartavimų tebuvo pirmas Flynnno teismo procesas. 1950-aisiais Nicoje, jo trečiųjų vestuvių naktį (ši sykį jis vedė 23-ęją Patrice Wymore), jis buvo apkaltintas tuo, kad prieš metus savo jachtoje Monte Karle išprievartavo septyniolikmetę Denise Duvivier. Kaip ir Peggy Satterlee, į teismą Duvivier atvyko atrodydama kuo jaunia, su mergaitiškomis kasytėmis. Ji tvirtino, kad juodu mylėjosi duše, bet Flynnas, ši kartą apsiėjęs be advokatų, parodė

teisėjui mažytę dušo kabiną, kurioje niekaip negalėjo tilpti du žmonės, ir teisėjas nutraukė bylą. Nors Flynnui neabejotinai patiko jaunutės merginos, kaip ir kitos kino žvaigždės, jis galėjo lengvai tapti melagingu kaltinimų objektu.

Be to, buvo užsimenama, jog Flynnui taip pat patiko vaikinai ir kad jis bei Davidas Nivenas – du draugai, žinomi kaip dideli moterų mylėtojai, – galbūt turėjo intymių santykių. Marlene Dietrich, kuriai patiko ir vyrai, ir moterys, teigė, jog aktorė Carole Lombard jai sakė užtikusi Flynną ir Niveną lovoje. „Nė vienai iš mūsų tai neatrodė kažkas neįtikėtina, – pasakojo Dietrich. – Daugybė aktorių vyrų miegodavo vienas su kitu, jei aplink nebūdavo moterų.“

Flynnas didžiavosi savo siautėjimais ir merginėjimais. Paskutiniaisiais gyvenimo metais autobiografijoje jis rašė: „Mano problema buvo ne turėti merginų savo gyvenime, bet jų atsikratyti.“ Vis dėlto jam visada patiko paauglės. Kai jis mirė vos 50-ies, šalia buvo jo numylėtinė septyniolikmetė Beverly Aadland.

Cary'is Grantas

Errolas Flynnas sėkmingai atrėmė kaltinimus išprievartavimu, o populiariosios kultūros ikonos, kino žvaigždės Cary'io Granto karjerą nuodijo kalbos, susijusios su dar vienu Holivudo tabu – homoseksualumu.

Praėjus dviem dienoms po pirmųjų Granto vedybų 1934-aisiais, jo santuoka su aktore Virginia Cherill vis

Marlene Dietrich, kuriai patiko ir moterys, ir vyrai, teigė, jog aktorė Carole Lombard jai sakė užtikusi Flynną ir Niveną lovoje.

dar nebuvo įtvirtinta jaunavedžių lytiniu aktu. Užuot tai daręs, Grantas vežiojo jaunąją po Niujorką ir rodė mėgstamas vietas, jo lankytas tada, kai jis anksčiau vaidino teatre. Žmonai pajuokavus apie visus tuos paauglius berniukus, su kuriais jis gyveno Anglijoje, jis ėmė pasakoti istorijas apie tai, kaip tie paaugliai lygindavo savo penių dydžius ir trindavosi vienas į kitą naktimis. Cherill sakė, jog tai buvo pats atviriausias jos girdėtas Granto prisipažinimas, kad jis yra biseksualus.

Kai jie tą savaitgalį pasiekė Granto namus Niujorke ir jis ant rankų ėnešė žmoną vidun, laukiamą ypatingą santuokinį momentą jai sugadino „siurprizas“. Mat paaiškėjo, kad Randolphas Scottas – geras Granto